

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DABINOIS

Η ΜΙΚΡΗ

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

‘Απόψε παντρεύεται ο γυιός του μαχαραγιά και παίρνει την κόρη ενός άλλου μαχαραγιά...

Ταριασμένο ζευγάρι, αλήθεια! ‘Εκείνος ψηλός, με μάτια και μαλλιά κατάμαυρα, με στόμα άμοσταχο άσπαστο και κόκκινο σαν ώριμο κεράσι.

‘Εκείνη πάλι έχει μάτια και μαλλιά επίσης μαύρα, με το πρόσωπό της, που δεν τὸ ελδε ποτέ ο ήλιος, είνε λευκό σαν τὸ φεγγάρι.

Στὸ μεγάλο μαμαραγένο παλάτι πὸν καθρεφτίζεται στὰ ἱερὰ νερά του Γάγγη, είνε ἄλλοι χαρούμενοι κι ἔτοιμοι γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Ὁ άντρες φοροῦν τὰ πολύτιμα τουριμπάνα τους, τὰ στολισμένα με φτερά και με διαμάντια.

‘Η γυναίκες είνε τυλιγμένες μέσα στους μεταξωτούς τους πέπλους κι ἔχουν τὰ χέρια τους φορτωμένα με χρυσά, ὀμορφοστολισμένα βραχιόλια.

Μὰ ἀπ’ ὄλες πὸν ὀραία στολισμένη είνε ἡ νύφη.

Τὸ φόρεμά της είνε κεντημένο ὀλόκληρο με μαγαραγιά. Μὰ πόρτη διαμάντινα, σὲ σχῆμα λουτοῦ, συγχρατεὶ στὸ δεξιὸ της ὄμο τὸ μεταξωτὸ χιτώνα της. ‘Ο πέλλος της είνε ὀλος ὑψισμένος ἀπὸ καθαρό χρυσάρι. Στὰ χέρια της και τὰ πόδια της έχει περασμένα ἄψιμα βραχιόλια.

‘Ὀλοι είνε χαρούμενοι σήμερα μέσα στὸ μαμαραγένο παλάτι πὸν εὐωδίζει ἄλλο ἀπὸ τὰ πολύτιμα μύρα, τὰ ἔποια καὶνέ μέσα σὲ χρυσά λιβανιστήρια.

‘Ὀλοι είνε χαρούμενοι...

Μόνο ἡ Σίντα, ἡ μικρὴ χορεύτρια, είνε θλιμμένη.

Κι’ αὐτὴ φορεῖ σήμερα φόρεμα μεταξίνο, και στολιστρε με κοσμήματα.

Μὰ ἔστ, μέσα στὰ βαρεῖα της στολιδιά, ἀμύλητη και μελαγχολικὴ ὀπως είνε, μοιάζει σάν ἕνα ὀμορφοστολισμένο και θλιβερό εἶδωλο.

— Γιατί εἶσαι ἔτσι λυπημένη, Σίντα; τὴ ροτοῦν. Σήμερα πρέπει νὰ εἶσαι γελαστὴ ὀπως ποτέ, ἀφοῦ παντρεύεται ο γυιός τοῦ μαχαραγιά μας και θὰ χορεύεις στὸ γάμο του.

Και ἡ Σίντα ἀπαντᾷ :

— Είνε πολὺ χαρούμενη ἡ καρδιά μου. Μὰ μ’ ἔχουν ἔλαισι τὰ πολὺ βαρεῖα ἀρώματα πὸν καινε στὰ λιβανιστήρια...

***

‘Ὀταν ἦθε ἡ ὀρα τὴν τελετὴς, ὀδήγησαν τὴ νύφη με σκεπασμένο τὸ πρόσωπο σ’ ἕνα δωμάτιο γεμάτο λουλούδια.

Μιὰ μουσικὴ παράξενη, ξωτικὴ, ὑψιμζε τὰ βήματα τὸν ἱερόκο και τὸν προσκεκλημένων πὸν τὴν ἀκολουθσαν ὄς ἐξε...

Τότε, ἔνω οἱ ἱερεῖς προσευχόντουσαν σιγανὰ, ὀ γαμπρός σήμασε τὸν πέπλο πὸν σκέπασε τὸ πρόσωπο τῆς νύφης.

‘Εκείνη σπρόκωθηκε ἀμέσως και τὸν ἀκολούθησε σὲ μιὰ λαμπροστολισμένη αἰθουσα.

‘Εκεὶ ὀ γαμπρός και ἡ νύφη κἠθσαν σὲ ὑψηλά, πολύτιμα καθήματα, ἀνάμεσα στους κελσεμένους.

Τότε, ὑπὸ τὸς ἦχος μιᾶς ἄλλοτα ὀυθμισμένης μελωδίας, ἡ Σίντα, ἡ μικρὴ χορεύτρια, ἀνέβηκε σὲ μιὰ ἔξεδρα γιὰ νὰ χορεύη...

‘Ηταν τόσο ὀμορφη, πὸν ὀλοι τὴν κἠτᾶσαν με θαυμασμό.

Πολλὸ πὸν τὴν ἔδλεσαν γιὰ πρώτη φορὰ, ἔλεγον :

γρόμμα τρέμοντας...

— Δός μου το, θὰ σοῦ τὸ διαβάσω, ἐπρότεινε ὀ μικρός.

Κι’ ἄρχισε νὰ τῆς τὸ διαβάξη :

— ‘Αγαπητὴ μου ‘Αδελαῖδα, εἶμαι πολὺ καλά. Μὴν ἀνησυχῆς. Βγαίνε και πήγαινε στὸ θέατρο. ‘Ὀσο γιὰ τὸ παιδί, ἂν ἔχεις τόσο μεγάλὴ ἐπιθυμία νὰ ἀποχτήσης ἕνα, μὴν ψάξεις στὸ Παρίσι. Θὰ σοῦ φέρω ἕνα πολὺ ὀραίο, μιὰ ἀπὸ αὐτῆς τῆς μέρες πὸν θάρω νὰ σὲ ἰδῶ. Θὰ τὸ ἐρω φηγᾷ, σὴν ἔξαχῆ’.

Και καθὼς ἡ ‘Αδελαῖδα εἶχε ἀπομείνει δουβή, σάν κεραινοβολημένη, με τὰ μάτια ὀρθᾶνοχτα, μὴ καταλαβαινόντας τὴ ἦθελε νὰ πῆ τὸ γρόμμα αὐτὸ, ὀ Κυριανός της φώναξε θριαμβικτικᾶ :

— Βλέπεις, ‘Αδελαῖδα, εἶχες ἄδικο ν’ ἀνησυχῆς. Είνε πολὺ καλός ὀ ‘Αδόλφος. Θάρη και θὰ σοῦ φέρη και τὸ παιδί !...

‘Η Σίντα ἔβαλε ἕνα μικρό, χρυσὸ ἔγχειρίδιο ἀπ’ τὴ ζώνη της και τὸ εἴθισε σὴν καρδιά της !...

— Δὲν ἔξαμε τί θησαυρὸ ἔκρυβε ὀ μαχαραγιάς στὸ παλάτι του.

Και ὀσοι τὴν ἦξεραν, ἔλεγον :

— Ποτέ δὲν ἦταν τόσο ὀραία ἡ Σίντα.

‘Η Σίντα ἄρχισε νὰ χορεύη. ‘Ὀ χορός της ἔξεφραζε τὸν ἔρωτα. Τὸ νέο της κομὶ ἔταλλε ὀλο ἀπὸ τὸν πόθο... Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ πὸν βαθεῖα ἔρωτικὴ ἔκστασις...

‘Ὀλοι τὴν παρακολούθησαν μαγεμένοι. Καθὼς χόρευε, στὰ χέρια της και στὰ πόδια της χτυποῦσαν τὰ χρυσά βραχιόλια της.

‘Ἐξαφνα, ἔνω προηγουμένως ἦταν κατατόφρη, γλῶμισσε τόσο, πὸν φαινόταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήση.

Μὰ ἔξακολούθησε τὸ χορὸ της. Τώρα ὀμως μιὰ ἔκφρασις ὀδύνης ἀποτυπώθηκε στὸ πρόσωπό της... ‘Ηταν φανερό, ὀτι ἡ Σίντα με τὸ χορὸ της ἦθελε νὰ ἔκφραση τὸν προδιδόμενο ἔρωτα, τὴν ἀπελπισία, μετὰ τὴ μεθυστικὴ ἀπόλαυσι.

— Είνε ἡ καλύτερη χορεύτρια τὸν ‘Ἰνδιῶν! εἶπε κάποιος.

Τώρα ἡ Σίντα ἔκανε αὐτοῦς πὸν τὴν ἔδλεσαν ν’ ἀνατριχιάσουν. Φαινόταν σάν ἔτοιμοθάνατη.

— Και νὰ φανταστῆτε, εἶπε κάποιος, ὀτι δὲν αἰσθάνεται τίποτα ἀπὸ ὀλα αὐτὰ... ὀτι ὀλ’ αὐτὰ δὲν είνε παρὰ τῆχη...

— Μὰ ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἕνας ‘Ἰνδὸς μεσιτᾶν πὸν εἶχε ἔρσει πολλὰ χρόνια σὴν Ἐυρώπη, αὐτὸ είνε τὸ σκουπίδιο. Αὐτὸ είνε ἡ τέχνη. Νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὀτι δὲν αἰσθάνεται. ‘Η Σίντα είνε μεγάλὴ καλλιτέχνης.

‘Απὸ τὰ μάτια της χορευτριάς ἔτρεχαν τώρα δάκρυα.

Τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε πνιγμένο ἀπὸ τοῦς λυγμούς.

‘Ὀ χορός της ἦταν πειὰ ἕνα θέμα ὀδύνηρό, και μερικὸι ἄρχισαν νὰ ἀδῆκουν, γιατί ἡ Σίντα διάλεξε ἕνα τόσο ἀγωνιῶδὴ χορὸ γιὰ μιὰ χορεύτρια τελετῆ.

Κι’ ἔξαφνα ἡ Σίντα, κἠτᾶζοντας πρὸς τοῦς νεοῦμους, ἔβαλε ἕνα μικρό, χρυσὸ ἔγχειρίδιο ἀπὸ τὴ ζώνη της και τὸ βίθισε σὴν καρδιά της.

‘Αμέσως ἔτρεσε κἠτο, ὀγάζοντας μιὰ πνιγμένη κρᾶνηγῆ.

— Ἀρκετὰ !... Ἀρκετὰ !... φώναξαν μερικὸι.

Και με τὴν ἰδέα ὀτι τελείωσε πειὰ ὀ χορός, περιμέναν νὰ σπρωθῆ πάλι ἡ Σίντα.

Μὰ ἡ Σίντα δὲν σπρωτότανε. Και τὰ φορεμάτᾶ της ἄρχισαν νὰ ματᾶνονται.

— Σκοτώθηκε σ’ ἀλήθεια! φώναξαν τότε ἐκεἶνοι πὸν τὴν ἔλεαν πληροῖσι.

— Γρήγορα, πάτε τὴν ἀπ’ ἔδῶ! εἶπε ὀ πατέρας τοῦ γαμπροῦ. Μᾶς μὴνε τὴ γιορτῆ μας.

— Γιατὶ νὰ σκοτωθῆ; ῶτῆσε ἡ νύφη.

— Κατὰ λάθος, ἐπάνω σὴν θέρη τοῦ χοροῦ της, εἶπε ὀ ‘Ἰνδὸς πὸν εἶχε πάει σὴν Ἐυρώπη. Μεθυσμένη ἀπὸ τὴν τέχνη της βίθισε τὸ ἔγχειρίδιο σὴν καρδιά της, ἔνω ἔτρεπε νὰ προσποιηθῆ ὀτι σκοτώνεται.

— Κοίμα σὴν ὀμορφία της, εἶπε κάποιος.

— Ἐπὶ τέλος, ἦταν μιὰ σκᾶβᾶ! εἶπε ἕνας ἄλλος.

Μόνο ὀ νέος γαμπρός δὲ μίλουσε. Αὐτὸς μόνο εἶχε καταλάβει γιατί σκοτώθηκε ἡ μικρὴ χορεύτρια. Αὐτὸς μόνο ἔνοιωσε τί εἶπαν τὰ μάτια της, τὴν ὀρα πὸν σκοτώθηκε... Τὰ μάτια της πὸν τὸν κἠτᾶσαν μ’ ἕνα βλέμμα, γεμάτο ἀγάτη και πόνο...

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΥΓΓΑΣ

Τώρα με τὸν ἔρχομό τοῦ καλοκαριοῦ τὸ ὑπουργεῖο ‘Υγιεινῆς τῆς ‘Αγγλίας κἠλοφόρησε στὸ λαὸ ἔντυπες ὀδηγίες σχετικὰ με τὴν κᾶταδίωξη τὸν μυγᾶν. ‘Ἰδοῦ μερικῶς ἀπ’ αὐτῆς :

— Σκοτώνετε τῆς μυγῆς, ὀπου μ’ ἂν τῆς βρῆκατε. Μὴν τῆς λυπάστε καθῶλου.

— ‘Η μυγᾶ μολύνει ὀλα τὰ ἀντικείμενα και ἰδίως τὰ φαγητὰ, τὴ ξάχαρη, τὸ τυρὸ, τὸ γάλα.

— ‘Η μυγᾶ μεταδίδει τὰ μικροβία ὀλων τὸν ἀσθενειῶν και ἰδίως τῆς διαφτερίτιδος, τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, τῆς δῦσεντερίας, τῆς φυματιώσεως και τοῦ ἄνθρακος.

— ‘Η μυγᾶ είνε ἔχθρὸς σας. Σκοτώνετε λοιπὸν τῆς μυγῆς.

